

Arrest

nr. 294 665 van 26 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op 17 februari 1973 te Accra (Ghana) geboren en bezit de Ghanese nationaliteit.

Op 20 december 2018 dient de verzoekende partij voor een eerste maal een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen en dit conform de bepalingen van artikel 9ter van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 februari 2019 wordt dit verzoek als niet ontvankelijk afgewezen. Op dezelfde dag wordt besloten een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan de verzoekende partij.

Op 10 mei 2019 dient de verzoekende partij hoger beroep in tegen voormelde beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 25 september 2020 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 19 mei 2021 beslist de verwerende partij om deze aanvraag tot machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Tegen deze beslissing wordt bij de Raad hoger beroep ingesteld waarbij deze procedure gekend is onder het rolnummer X

Op 19 mei 2021 beslist de verwerende partij tevens een bevel om het grondgebied af te leveren aan de verzoekende partij. Ook deze beslissing wordt aangevochten bij de Raad en is gekend onder het rolnummer 264 076. Het ingediende beroep werd verworpen.

Op 15 november 2022 dient de verzoekende partij opnieuw een verzoek in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 25 november 2022 stelt de ambtenaar-geneesheer een advies op.

Op 28 november 2022 wordt het verzoek om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen door de verwerende partij. Tegen deze beslissing wordt een hoger beroep ingesteld bij de Raad dat gekend is onder het rolnummer 286 663. Bij arrest nr. 286 791 van 29 maart 2023 werd voornoemde beslissing van 28 november 2022 vernietigd. De Raad motiveerde in dit arrest onder meer als volgt:

“Uit bovenvermeld advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 november 2022 blijkt dat hij dit attest niet heeft vermeld in de lijst van stukken waarmee hij rekening heeft gehouden bij het opstellen van zijn advies. De Raad merkt op dat dit attest nochtans dateert van na de vorige beslissing van 19 mei 2021 van de verwerende partij over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft het betrekking op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst, en is het recenter dan het advies van de ambtenaar-geneesheer op grond waarvan de verwerende partij de beslissing van 19 mei 2021 heeft genomen. De Raad volgt de verzoekende partij waar zij stelt dat de verwerende partij over dit stuk had moeten motiveren. De mogelijkheid bestaat immers dat dit stuk een ander licht werpt op de situatie van beschikbaarheid en/of toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst. De verzoekende partij mag dan ook terecht de verwachting koesteren dat de verwerende partij op dit stuk antwoordt in de bestreden beslissing. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen helemaal niet op dit argument van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing had moeten motiveren over dit stuk van 21 december 2021, aangezien de verzoekende partij hiermee tracht informatie aan te brengen die er volgens haar op wijst dat de noodzakelijke medische verzorging niet beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst, en dit in tegenstelling tot wat wordt geconcludeerd in de vorige beslissing van de verwerende partij van 19 mei 2021, die was gebaseerd op een advies waarnaar de ambtenaar-geneesheer in casu ook verwijst. De verzoekende partij maakt op dit punt een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.”

Er wordt op 28 november 2022 ook opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de verzoekende partij.

Dit betreft de op heden bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“De heer

Naam + voornaam: A., J. O.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: accra

nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

- 1. gezins- en familieleven : betrokkene is alleenstaand, uit de aanvraag blijkt niet dat er familie van betrokkene in België verblijft.*
- 2. hoger belang van het kind : NVT*
- 3. gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies dd. 25.11.2022)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoeker bezit de nationaliteit van Ghana. Hij werd aldaar geboren te Accra op 17 februari 1973. Verzoeker diende evenwel zijn land van herkomst te verlaten. Hij diende op 19 december 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Sindsdien verblijft verzoeker onafgebroken in België.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Ghana).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Ghana (“nationaliteit: Ghana”) en dit binnen een termijn van 7 dagen.

De motieven in de bestreden beslissingen geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

3. De verzoekende partij wijst erop dat er niet op een zorgvuldige wijze werd rekening gehouden met zijn gezondheidstoestand en de lange duurtijd dat hij verblijvende is in België (met name gedurende een periode van meer dan vier jaar).

Verzoeker bezit de nationaliteit van Ghana. Hij werd aldaar geboren te Accra op 17 februari 1973. Verzoeker diende evenwel zijn land van herkomst te verlaten. Hij diende op 19 december 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Sindsdien verblijft verzoeker onafgebroken in België.

Door de verzoekende partij werd een (nieuwe) aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op 15 november 2022. Verzoeker voegde een standaard medisch attest, opgesteld door Dr. S. (...) (zie stuk 2 bij de aanvraag), toe bij dit schrijven. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 15 september 2022 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van de heer A.

Daarnaast voegde verzoeker nog volgende medische attesten of verslagen toe bij de aanvraag tot machtiging van verblijf:

- Stuk 3: verslag van Dr. V. (...) dd. 25.09.2018.
- Stuk 4: verslag van Dr. D. B. (...) dd. 02.07.2020.
- Stuk 5: verslag van Dr. B. (...) dd. 10.09.2020.
- Stuk 6: verslag van Dr. B. (...) dd. 26.02.2021. - Stuk 7: verslag van Dr. D. B. (...) dd. 27.08.2020.
- Stuk 8: verslag van Dr. B. (...) dd. 25.02.2022.
- Stuk 9: verslag van Dr. S. (...) dd. 24.06.2018.
- Stuk 10: verslag van Dr. S. (...) dd. 24.06.2018.

De ernst van de aandoening van verzoeker blijkt uit de voorgebrachte medische attesten.

Verzoeker werd op 23 juni 2018 getroffen door een plotse en hevige hoofdpijn. Hij werd hiervoor opgenomen in het AZ Dymphna te Geel. Een CT/CTA leverde als resultaat op: “SAB uit geruptureerd communicans posterior aneurysma links”. Op 24 juni 2018 volgt een endovasculaire behandeling van de communicans posterior aneurysma links. Verzoeker onderging deze ingreep onder algemene anesthesie. De ingreep was succesvol (door middel van coiling). De toestand van verzoeker verslechterde opnieuw. Hij werd opgenomen op de “stroke unit” van het Ziekenhuis Oost-Limburg van 8 september 2020 tot 11 september 2020 naar aanleiding van een vermoeden van ischemisch CVA, hetgeen werd bevestigd tijdens de onderzoeken.

Verzoeker heeft derhalve nood aan een verdere opvolging en behandeling. De verzoekende partij benadrukte in de aanvraag tot machtiging van verblijf dat deze noodzakelijke medische zorgen niet beschikbaar en/of toegankelijk zijn in zijn land van herkomst. Hij verwees hiervoor naar verschillende (recente) medische attesten.

Een verwijderingsbeslissing zou dan ook verregaande gevolgen hebben voor verzoeker, omdat hij zou worden genoodzaakt om zijn opvolging en behandeling in België te doorbreken.

Verzoeker verblijft bovendien meer dan vier jaar in België, waardoor een verwijderingsmaatregel hem bovendien zou onttrekken van zijn vertrouwde, sociale omgeving waarbinnen hij verblijft.

Niettemin bevat de bestreden beslissing geen afdoende motivering over deze private belangen van verzoeker.

Het langdurig verblijf van verzoeker komt nergens ter sprake. Geen enkel motief in de bestreden beslissing handelt hierover.

Het oordeel over de gezondheidstoestand van verzoeker is evenmin afdoende. De loutere verwijzing naar het “advies dd. 25.11.2022” kan niet volstaan, omdat dit advies niet werd opgesteld in het kader van een verwijderingsmaatregel, maar enkel in het kader van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Dit advies kadert derhalve in de aanvraag van een machtiging tot verblijf en legt geen verplichting op om het grondgebied te verlaten. Dit advies werd evenmin opgesteld in het kader van een verwijderingsmaatregel of de toetsing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, hetgeen een aparte motivering (beoordeling) vereist. De finaliteit van dit advies is derhalve verschillend.

De bestreden beslissing schendt omwille van bovenvermelde redenen de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoeker (gelet op de verplichting onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM), zoals hierboven beschreven.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

5. Ter volledigheid merkt de verzoekende partij nog op dat, afgezien van de schending van de formele motiveringsverplichting, minstens niet blijkt dat op een zorgvuldige en redelijke wijze werd rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker indien hij thans zou dienen terug te keren naar Gaza.

Verzoeker bezit de nationaliteit van Ghana. Hij werd aldaar geboren te Accra op 17 februari 1973. Verzoeker diende evenwel zijn land van herkomst te verlaten. Hij diende op 19 december 2018 een

aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Sindsdien verblijft verzoeker onafgebroken in België.

Een verwijderingsmaatregel zou hem onttrekken van zijn vertrouwde, sociale omgeving waarbinnen hij verblijft.

Verzoeker wijst tevens op zijn gezondheidstoestand, zoals aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 15 november 2022 en onderbouwd met (recente) medische attesten.

De gemachtigde beperkt zich ten onrechte tot het verwijzen naar het advies van 25 november 2022, dat werd opgesteld naar aanleiding van deze aanvraag, ter beoordeling van de private belangen van verzoeker onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Dit advies bevat immers geen zorgvuldige en redelijke beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoeker.

Door de arts-adviseur wordt in het opgestelde advies van 25 november 2022 vermeld dat verzoeker in 2018 een coiling (endovasculaire ingreep) onderging voor een aneurysma in de hersenen. Sindsdien zouden de controles positief en gunstig zijn. Herval zou louter speculatief zijn volgens de arts-adviseur.

Uit de voorgelegde medische attesten bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 15 november 2022 blijkt nochtans dat op 26 februari 2021 werd vastgesteld dat er "opnieuw een beperkt ontstaan van neck recidief 2 mm diep" werd vastgesteld. Op 25 februari 2022 werd dit "beperkt neck recidief 2 mm diep" opnieuw vastgesteld, waarbij aanvullend volgende vaststelling werd genoteerd: "beeld van beperkte focale additie beeld (oud dissectie?) ter hoogte van infrapetreuse segment van de linker arteria carotis interna van de stroom" (zie het medisch attest van 25 februari 2022 van Dr. T. B. (...), gevoegd als stuk 8 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 15 november 2022).

Uit het opgestelde medisch advies van de arts-adviseur van 25 november 2022 blijkt niet dat met deze vaststellingen werd rekening gehouden. Nergens komt dit ter sprake.

In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 15 november 2022 werd door verzoeker voorts aangehaald dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorg in Ghana ontbreekt.

Door verzoeker werd aangehaald dat, door de behandelend arts van verzoeker, werd geattesteerd dat verzoeker moet worden behandeld in België omwille van zijn medische problematiek. Dit attest is gedateerd op 11 januari 2022 (zie stuk 11 bij de aanvraag). Verzoeker verwees vervolgens naar een attest vanuit Ghana, waaruit tevens blijkt dat de noodzakelijke zorgen niet beschikbaar en/of toegankelijk zijn in Ghana (zie stuk 12 bij de aanvraag). Dit attest is gedateerd op 21 december 2021.

Uit het opgestelde medisch advies van de arts-adviseur van 25 november 2022 blijkt niet dat met deze stukken werd rekening gehouden. Nergens worden deze vermeld. Er kan derhalve niet worden vastgesteld dat hiermee door de arts-adviseur werd rekening gehouden, laat staan op een zorgvuldige en redelijke manier.

In het opgestelde advies wordt enkel vermeld: "Het feit dat de opvolging en eventuele heringreep niet beschikbaar is in Accra wordt weerlegd door het initiële advies waar aangetoond wordt dat deze heringreep en opvolging mogelijk, beschikbaar en toegankelijk is in het Universitair ziekenhuis, van Accra Korle Bu. We besluiten dat er geen nieuwe elementen aangebracht zijn en dat de opvolging en eventuele behandeling bij herval reeds bewezen zijn in dd. 19-5-2021".

De bovenvermelde documenten benadrukken dat de noodzakelijke zorgen niet beschikbaar en/of toegankelijk zijn in Ghana. De attesten beperken zich er niet toe te verwijzen naar Accra (de hoofdstad van Ghana).

Het staat bovendien vast dat de overgemaakte documenten door verzoeker, zoals hierboven vermeld, niet eerder werden aangehaald door verzoeker in zijn vorige aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet en derhalve ook niet eerder konden betrokken worden in het advies waarnaar de arts-adviseur verwijst (hetgeen dateert van 19 mei 2021). Dit betreffen dan ook nieuwe elementen (gedateerd op 21 december 2021 en op 11 januari 2022) in verband met de beschikbaarheid

en toegankelijkheid van de nodige zorgen in Ghana. Deze elementen werden niet eerder ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar een eerder advies van 19 mei 2021, indien al werd rekening gehouden met bovenvermelde documenten, kan daarom niet volstaan.

De arts-adviseur maakt ook, naast de verwijzing naar een eerder advies van 19 mei 2021, geen aanvullende beoordeling in het advies van 25 november 2022 over de nieuwe elementen (stukken) die door verzoeker werden gevoegd aan zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 15 november 2022. De arts-adviseur beperkt zich ertoe te verwijzen naar dit eerdere advies van 19 mei 2021, waarbij geen rekening werd gehouden met de bovenvermelde stukken die dateren van 21 december 2021 en 11 januari 2022.

Het stuk 12, een attest van Dr. A. D. (...) van 21 december 2021), bevat nochtans in het bijzonder een gedetailleerde en onderbouwde toelichting in verband met het ontbreken van de beschikbare en toegankelijke zorgen in Ghana. Deze elementen werden niet eerder aangehaald. De verwijzing naar een eerder advies van 19 mei 2021 kan daarom niet volstaan.

Hierdoor wordt artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting geschonden.”

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in de nota met opmerkingen:

“1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.⁷ 2. Ook inhoudelijk betwist verzoekende partij de beslissing waardoor zij ook de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. 8 De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.⁹ Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn¹⁰. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd. 3. Het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekende partij, welke de bestreden beslissing in deze procedure is, is duidelijk een accessoir van de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk te verklaren. Verwerende partij wijst er nogmaals op dat deze beslissing het voorwerp uitmaakt van een afzonderlijke procedure bij Uw Raad gekend onder het rolnummer 286 663. Het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft een handhavingsmaatregel en geenszins een beslissing houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.¹¹ Ten overvloede kan opgemerkt worden dat verwerende partij in casu op geen enkele wijze haar motiveringsplicht geschonden heeft.¹² Het bestreden bevel geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet. Artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch

gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...]”¹³ Het blijkt dat verzoekende partij deze vaststelling zelfs niet betwist in het door haar neergelegde verzoekschrift. Er wordt enkel verwezen naar het feit dat verzoekende partij geen dergelijk document zou kunnen voorleggen. Dit is echter onvoldoende en verwerende partij kan daardoor wel degelijk geldig vaststellen dat verzoekende partij niet beschikt over een geldig identiteitsdocument en de bestreden beslissing vast dit samen als: “Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

4. Verzoekende partij wijst op haar kwetsbare gezondheidspositie en verwijst hierbij naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.¹⁴ Het artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 verplichtte verwerende partij enkel rekening te houden met onder meer het gezinsleven van verzoekende partij of de gezondheidstoestand, maar niet om omstandig op dit vlak haar motivering uit te werken. Dit artikel bevat op zich echter geen enkele formele motiveringsverplichting.¹⁵ Desondanks wordt er in de bestreden beslissing verwezen naar het eerder advies dat in deze werd opgesteld door de arts-adviseur van verwerende partij. Het is hetzelfde advies dat opgesteld werd in het kader van de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Beide beslissingen zijn dan ook nauw aan elkaar verbonden. Het kan op geen enkele wijze ontkend worden dat er in het kader van de beslissing inzake deze laatste aanvraag een duidelijke en gedegen onderzoek en afweging gebeurde van de verschillende elementen. Al deze elementen en voorgaanden kunnen gevonden worden in één en hetzelfde administratief dossier. De verwerende partij heeft kennis genomen van de elementen die haar ter kennis waren en heeft deze samengebracht in de bestreden beslissing. Er werd rekening gehouden met deze elementen en de bestreden beslissing kon geldig genomen worden.

5. Uit het administratief dossier blijkt dat er een beoordeling gebeurde van de medische situatie van verzoekende partij. Er werd onder meer nagegaan of de behandeling en opvolging welke verzoekende partij nodig zou kunnen hebben beschikbaar is in het land van herkomst en/of er verdere begeleiding mogelijk is bij een dergelijke terugkeer. Het blijkt dat de arts – adviseur voorafgaand aan het nemen van de beslissing naging wat de gevolgen op het medisch vlak konden zijn voor verzoekende partij. Hier wordt uit besloten dat de behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

6. Verzoekende partij merkt op dat er geen rekening gehouden zou zijn met recente evoluties in haar medische toestand. Zij wijst daarvoor naar een vaststelling uit februari 2021 waarbij een (beperkte) terugval zou geconstateerd zijn. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat verzoekende partij naast het verslag van 26.02.2021 ook nog een recenter attest voorbrengt van Dr. B. (...) van 25.02.2022. Dr. B. (...) volgt verzoekende partij duidelijk al een geruime tijd op. In dit laatste verslag wordt als besluit opgenomen dat: “Blijvend goed occlusie van behandelde Pcom aneurysma links met ongewijzigd beperkt neck recidief 2 mm diep. Ongewijzigd massa van coils. (...) Besluit Gunstige evolutie met blijvend subtotale occlusie van behandelde aneurysma. Controle angio na 3 jaar gepland.” Uit dit meest recente rapport kan dan ook geenszins afgeleid worden dat er inderdaad sprake is van een terugval. Wel integendeel, de bevinding geeft immers zelf op dat een verdere controle na drie jaar voorzien is. Uit dit stuk blijkt dan ook geenszins dat er sprake is van een medische toestand die zou nopen tot een andere beoordeling in hoofde van verwerende partij en dit ook niet in het kader van de op heden voorliggende bestreden beslissing. Het middel faalt op dit vlak minstens in feite en de door verzoekende partij aangevoerde beweringen kunnen alleszins de uiteindelijke besluiten van verwerende partij niet tegenspreken.

7. Daarnaast merkt verzoekende partij nog op dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige zorgen enkel aangetoond zou zijn voor de hoofdstad van Ghana, namelijk Accra, en niet voor het land in het geheel. Verwerende partij herhaalt hierbij haar argumentering die zij ook ontwikkelde in het kader van de beslissing omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf. Voor wat het argument betreft dat de zorgen enkel beschikbaar zouden zijn in de hoofdstad merkt verwerende partij allereerst op dat verzoekende partij blijkens de eigen identiteitsgegevens ook afkomstig is uit deze stad waardoor verwerende partij reeds de vraag stelt naar het belang om dit argument op te werpen. Bovendien blijft verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat zij zich niet in haar herkomstland zou kunnen vestigen op een plaats waar de zorgen wel beschikbaar zouden zijn en dit bovenal vermits zij dit bijzondere probleem niet deed gelden in haar initiële aanvraag.¹⁶ In ieder geval volgt duidelijk uit de onderrichtingen van artikel 9ter, §1, alinea 1 van de wet dat het bestaan van een gepaste behandeling geëvalueerd wordt naar gelang et land van herkomst of verblijf van de verzoekende partij en geenszins en de regio waar deze zich wenst neder te laten. In deze zin is het in het verzoekschrift ontwikkelde argument dat betrekking heeft op de aardrijkskundige situatie ontdaan van enige pertinentie.¹⁷ De zorgen zijn beschikbaar in het land van herkomst of verblijf.

9. Verzoekende partij merkt op dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst problemen zou kunnen hebben met haar medische toestand en de bescherming die zij op heden

heeft niet langer zou kunnen genieten. Verwerende partij stelt zich echter wel de vraag naar het belang van verzoekende partij om dit argument in de huidige procedure op te werpen nu er op heden enkel een beroep tegen een Bijlage 13 voorligt en verzoekende partij nog steeds grotendeels argumenten ten gronde ontwikkelt in het kader van haar aanvraag conform artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 waarbij deze elementen geen deel uitmaken van de huidige beslissing. Dit spreekt ook tegen dat de medische conditie van verzoekende partij dermate slecht is dat dit een bescherming van de rechten volgend uit artikel 3 van het EVRM noodzakelijk zou zijn. Hierbij verwijst verwerende partij tevens naar het voorgaande betoog waaruit blijkt dat haar medische conditie intussen stabiel is en zelfs gunstig evolueert. 10. Verzoekende partij wijst nog uiterst beknopt op de bescherming van haar privéleven en dit argument wordt hoofdzakelijk gegrond op haar langdurig verblijf in België. Verzoekende partij legt geenszins concreet uit wat de aard en de intensiteit is van de private relaties die zij in België heeft. Dit behoudens de aanduiding dat deze aanwezig zou zijn op het grondgebied van het Rijk. Het komt dan ook gepast voor om er aan te herinneren dat het begrip van privéleven zich in concreto beoordeelt en niet uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij minder of langer op het grondgebied verblijft, kan afgeleid worden.¹⁸ Daarbij geeft de bestreden beslissing nog aan dat verzoekende partij alleenstaand is en in ieder geval geen familie heeft in België. 11. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Er is bijvoorbeeld geenszins sprake van een automatisme.¹⁹ De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. 12. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.²⁰ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.²¹ 13. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt moet de verwerende partij bij de beslissing tot verwijdering dus rekening houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

De verzoekende partij verwijst opnieuw, net als in haar beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, naar het feit dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met bepaalde informatie die de verzoekende partij heeft bijgebracht in het kader van haar aanvraag, en die een ander licht werpt op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de voor haar noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst. Uit het hierboven vermelde feitenrelaas blijkt reeds dat voormelde beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de Raad werd vernietigd bij arrest nr. 286 791 van 29 maart 2023 en dat de Raad onder meer als volgt motiveerde in dit arrest:

“Uit bovenvermeld advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 november 2022 blijkt dat hij dit attest niet heeft vermeld in de lijst van stukken waarmee hij rekening heeft gehouden bij het opstellen van zijn advies. De Raad merkt op dat dit attest nochtans dateert van na de vorige beslissing van 19 mei 2021 van de verwerende partij over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft het betrekking op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst, en is het recenter dan het advies van de ambtenaar-geneesheer op grond waarvan de verwerende partij de beslissing van 19 mei 2021 heeft genomen. De Raad volgt de verzoekende partij waar zij stelt dat de verwerende partij over dit stuk had moeten motiveren. De mogelijkheid bestaat immers dat dit stuk een ander licht werpt op de situatie van beschikbaarheid en/of toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst. De verzoekende partij mag dan ook terecht de verwachting koesteren dat de verwerende partij op dit stuk antwoordt in de bestreden beslissing. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen helemaal niet op dit argument van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing had moeten motiveren over dit stuk van 21 december 2021, aangezien de verzoekende partij hiermee tracht informatie aan te brengen die er volgens haar op wijst dat de noodzakelijke medische verzorging niet beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst, en dit in tegenstelling tot wat wordt geconcludeerd in de vorige beslissing van de verwerende partij van 19 mei 2021, die was gebaseerd op een advies waarnaar de ambtenaar-geneesheer in casu ook verwijst. De verzoekende partij maakt op dit punt een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.”

De in casu bestreden beslissing werd eveneens genomen op 28 november 2022, en bevat geen bijkomende motivering over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Wel integendeel verwijst de in casu bestreden beslissing op dit punt ook naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 november 2022, waarover de Raad in voormeld vernietigingsarrest reeds oordeelde dat niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer in dit advies heeft rekening gehouden met alle relevante door de verzoekende partij voorgelegde informatie. Vanzelfsprekend geldt dan ook dezelfde vaststelling voor wat betreft de motieven die de gezondheidstoestand van de verzoekende partij betreffen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook aannemelijk.

De repliek van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling niets af.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU